

César
Aira

HAYALET-

LER

Çeviri: Emrah İmre

♥ can
çağdaş

CÉSAR AIRA
HAYALETLER

Can Çağdaş

Hayaletler, César Aira

İspanyolca aslından çeviren: Emrah İmre

Los fantasmas

İlk baskı: Grupo Editor Latinoamericano, 1990

Bu çeviriye kaynak alınan baskı: Mondadori, 2013

© 2000, César Aira

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin ilk baskısı İspanyolca dilinde *Los Fantasmas* adıyla yapılmıştır

Bu eserin Türkçe yayın hakları Literarische Agentur Michael Gaeb ve Anatoli-
alit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: Kasım 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Sena Akalın

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 46025

ISBN 978-975-07-4780-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750747809

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CÉSAR AIRA
HAYALETLER

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Emrah İmre

♥can

César Aira'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Flores Geceleri, 2012

Seyyah Ressamın Yaşamından Bir Kesit, 2014

Nasıl Rahibe Oldum, 2015

CÉSAR AIRA, 1949'da Arjantin'de doğdu. 1967'de Buenos Aires'in, halen yaşadığı ve kimi eserlerine mekân seçtiği Flores semtine taşındı. Denemeler, makaleler ve tiyatro oyunları kaleme aldı. Franz Kafka, Jane Austen, William Shakespeare, Jan Potocki ve Antoine de Saint-Exupéry'den eserler çevirdi. 1996'da Guggenheim bursu kazandı. Buenos Aires ve Rosario üniversitelerinde Rimbaud, Copi, Pizarnik, Mallarmé ve yapılandırmacılık konulu dersler verdi. 1990'lardan beri onlarca kısa romana imza attı ve eserleri birçok dile çevrildi.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. İngilizce, Portekizce, İspanyolca ve Fransızcadan çeviriler yaptı. José Saramago, Gabriel García Márquez, Luisa Valenzuela, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Virginia Woolf, Luis Sepúlveda, Gilbert Adair, Daniel Galera, Samanta Schweblin, César Aira gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi. 2011'den beri Can Yayınları'nda editörlük yapan Emrah İmre, İsviçre ve Yeni Zelanda'dan sonra yaşamını Brezilya'da sürdürmektedir.

31 Aralık sabahı Pagalday çifti yeni satın aldıkları daireyi ziyaret etti; halen inşaat halindeki apartman José Bonifacio Caddesi 2161 numaradaydı, onlara eşlik eden kişiye dairenin öne ve arkaya bakan iki geniş balkonundaki bitkileri düzenlemesi için tuttıkları peyzaj mimarı Bartolo Sacristán Olmedo'ydu. Moloz kaplı basamaklardan binanın yarısına kadar çıktılar; satın aldıkları daire üçüncü kattaydı. Apartmanın her katında bir daire vardı. Pagalday'lardan başka hepi topu altı daire sahibi daha vardı ve inşaat işlerinin nasıl gittiğini görmek için yılın son sabahında hepsi boy göstermişlerdi. İşçilerin canla başla çalıştıkları görülebiliyordu. Saat on bire doğru ortalık insan kaynıyordu. Sözleşmelere göre yedi dairenin de teslim tarihi o gündü, ama alışıldığı üzere bir gecikme olmuştu. İnşaat firmasında görevli mimar Félix Tello daire sahiplerinin dertleriyle ilgilenebilmek için elli kez bir yukarı bir aşağı inip çıkmıştı. Daire sahiplerinin çoğu yalnız gelmemişti: Yanlarında zemin ölçülerini almak için halıcıyı getirmedilerse marangozu, fayansçıyı ya da dekoratörü getirmiş oluyorlardı. Sacristán Olmedo cüce palmyelerin balkonlara sıra sıra dizileceğinden bahsederken Pagalday ailesinin çocukları yer döşemesi bulunmayan, kapısı ve penceresi takılmamış odalarda koştu-

ruyorlardı. Dairelerin klimaları takılmaktaydı, asansörlerle henüz sıra gelememiş, tatilden sonraya kalmıştı. Asansör boşlukları şimdilik malzemeleri ipli ve motorlu bir sistemle yukarı katlara çıkarmak için kullanılıyordu. Hayli yüksek topuklu ayakkabılar giyinmiş hanımefendiler toz toprak içindeki, moloz kaplı basamakları tırmanıyorlardı; tırabzanlar henüz takılmamış olduğundan bastıkları yere özellikle dikkat etmeleri gerekiyordu. Birinci bodrum katı otoparktı, zemin katla bağlantısı, kayma engelleyici kaplaması henüz döşenmemiş bir rampa tarafından sağlanıyordu. İkinci bodrum katında sandık odaları ve depolar vardı. Altıncı katın üstünde ısıtılmış yüzme havuzuyla oyun salonu bulunuyor, buradan alabildiğine çatı ve sokaklarla dolu geniş bir manzara görünüyordu. Binanın geri kalanı gibi henüz tamamlanmamış olan kapıcı dairesindeyse aylardır bir aile, bekçi Raúl Viñas'ın ailesi oturmaktaydı; Raúl Viñas güvenilir bir Şilili duvar ustası olsa da felaket bir ayyaş olduğu zamanla ortaya çıkmıştı. Hava olağanüstü sıcaktı. Binanın tepesinden aşağı bakmak tehlikeliydi. Terası çevreleyecek camlar henüz takılmamıştı. Ziyaretçiler çocuklarını kenarlardan uzaklaştırıyorlardı. İnşa halindeki mekânların, kapılı, pencereli ve yer döşemeli hallerinden daha küçük göründükleri bir gerçektir, bunu herkes bilir; ama her nasılsa daha büyük görünüyorlardı. İkinci katın dekorasyonundan sorumlu mimar Domingo Fresno bu sonu gelmez labirentte çöl kumlarındaymış gibi huzursuzca dolanmaktaydı. Tello görevini yerine getirmiş sayılırdı. En azından bina ayakta duruyordu; güneşin altında bir dondurma gibi eriyip gidebilirdi de. Birinci kattan kimse gelmemişti. Dördüncü katta, yaşı ilerlemiş bir çift olan Kahn'lar ve genç yaştaki iki kızları, yüksek sesle perde boylarını hesaplayan muhteşem dekoratör Elida Gramajo eşliğindeydiler. Bütün ayrıntıları hesaba kat-

mak gerekliydi. Her bir ayrıntıyı ölçerken gerek işgal edeceği mekânı gerekse çevresini dikkate almak şarttı. Haliyle, karınca yuvasını andıran bu koca kafesin üç boyutu da milim milim ölçülüp duruyordu. Mor elbiseli bir hanım beşinci katla altıncı kat arasındaki merdivende soluklanmaktaydı. Kimilerininse uğraşmasına hiç gerek yoktu: Havada süzülerek inip çıkıyor, hatta beton duvarların içinden geçiyorlardı. Teslim tarihindeki gecikme daire sahiplerini pek rahatsız etmiyordu, üstelik bunun tek sebebi kalan ödemenin tamamını teslim sırasında gerçekleştirecek olmaları da değildi; daireleri dayayıp döşeme işlerini yoluna koymak için de biraz vakitleri olsun istiyorlardı. Göz yanılması sebebiyle küçük görünen alanların aslında büyük olduğu ölçüler alındıkça anlaşılıyordu; taşınma tarihinin genişletilmiş olması da benzer bir durumdu. Hem tapu işlerini tam da yılın son gününe sıkıştırmak zalimlik olurdu. Beşinci katta, beş ve üç yaşındaki kızlar Dorotea ve Josefina Itúrbide Sansó sandaletli minik ayaklarını yere vurarak kireç tozu kaldırırken ebeveynleri de yüzlerinde huzurlu bir ifade, Félix Tello'yla konuşmaktaydılar. Derken Félix Tello izin isteyip mor elbiseli hanımı selamlamaya gitti ve beraber üst kata yöneltiler. O sırada oyun salonundan inen Kahn'larla karşılaşınca bir tanışma faslı yaşandı. Pagalday'lar da bu esnada Bonifacio Caddesi'ne bakan, uzun çınarlar hizasındaki balkondan dışarıyı izlemekteydiler. Parmaklıkları henüz takılmamış olsa da bu yüksek beton kenarlı balkonlar şimdilik çocuklar için en güvenli yerlerdi. Sabah çocukların sabahıydı. Her şey çocuklara aitti. Ölçüler alındıkça artan genişlik hissiyle korkunun sebep olduğu daralma hissine bir de çocukların dünyası ekleniyordu. Gerçek evren hem milimetrelerle ölçülür hem de devasadır. Çocukların bulunduğu her yerde boyutlar aşağı çekilir. Dekoratörler adeta minyatürlerle uğraşıyorlardı.

Dahası, bu varlıklı insanların da, kârlı inşaat işinin de amacı çocukları rahat ettirmektir, çocuklar olmasaydı anne babaları otellerde yaşamayı tercih edebilirdi. Ürkütücü yarı çıplak işçiler kalabalığın arasında gelip gidiyorlardı. Zenginlerle fakirler, medenilerle kabalar arasındaki sınırı oluşturan çizgi geçiciydi; şu an çizginin bir yanında olanların yerini zamanla öbürleri alacaktı; ayın otuz birinci günü, sembolizmi başka şeyleri işaret etse de, bu duruma bariz bir örnek oluşturuyordu. Fakirlerin de mutlu olmaya hakları olduğu, hatta mutlu olabilecekleri de, başka bir tartışılmaz gerçektir. Paranın el değiştirirken çoğalıp azalması, hem nasıl kullanıldığına bağlıdır hem de kullanıcıların çeşitliliğine; parayı elinde tutmaksa inşaatta sabahleyin gerçekleşen bu buluşma kadar geçicidir. Nasıl Sacristán Olmedo, binanın dış kısımlarını bitkiyle doldurduysa Fresno da aynısını iç mekânlar için tasarlıyordu. Bu açıdan Fresno'nun da Olmedo gibi peyzaj mimarı olduğu söylenebilir. Zaten şimdilik binanın içiyle dışı birdi. Bina ancak tamamı iç mekâna dönüştüğünde tamamlanmış olacaktı. Dışarıya kapalı, küçücük, mahrem bir kâinat. Félix Tello da yıllar geçtikçe rüzgârın dağıttığı bir toz bulutu gibi yokluğa karışacaktı. Çocuklar burada büyüyeceklerdi, en azından bir süreliğine. Zemin kattaki López soyadlı ailenin küçük çocukları vardı, dairelerinin arka tarafındaki kırmızı zemin taşları döşenmiş kare şeklindeki avludaydılar. İkinci katı alan çiftse öğleyin gelmişti, altıncı kata taşınacak mor elbiseli hanımın anne-babasıydılar ve kadının çocuklarıyla beraber gelmişlerdi. Ortalık çocuk kaynıyordu; her biri, üst üste, kendi manzarasına sahip olacaktı. Dekoratör Elida Gramajo üç saat boyunca notlar almış, boşluğu ölçtükçe çıkan sayıları kâğıda geçirmişti. Itúrbide Hanım sumo güreşçisi gibi şişman, korkunç bir canavar gördüğünü söylemişti. Bu Santiago del Estero'lu bir işçiydi. Asansör

boşluğundan yukarı, motorlu bir platformun üstünde kovalar taşıyordu. Saat bire doğru, herkes ayrılmaya hazırlanırken, nispeten serin sayılan zemin katta ayaküstü bir toplantı gerçekleşti. En üst kattan bakınca biraz ötede, Bonorino Caddesi köşesindeki karakolun avlusu görünüyordu. Yaşını almış bir beyefendi, López'lerin marangozu, kitaplık ve dolaplar için birçok duvarın ölçüsünü almıştı. Daire sahipleri dairelerini sıfır satın aldıkları için dolaplarını kendi zevklerine göre yaptırmayı tercih etmişlerdi. İnşaat firmasının önerdiği bir marangozluk atölyesi dairelerden dördünün işlerini üstlenmişti: Atölye çalışanları talimatları doğrudan dekoratörlerden alacaklardı. Aşağıda ebeveynler konuşurken, çocukların çoğu sokaktaki koca bir metal konteyneri molozla dolduran işçileri izlemeye dalmıştı; kaldırım boydan boya kaplayan, eğimli bir kalasın üstünden el arabalarını geçiriyorlardı; köşedeki süpermarketten dönen, pazar arabalarını akşam kuracakları sofranın malzemeleriyle doldurmuş hanımların kaldırımdan yola inmeleri gerekiyordu ve bu manevradan hiç hoşnut değildiler. Domingo Fresno altıncı katın dekorasyonunu yapacak sakallı genç mimarla konuşuyordu, tanıdığı biriydi. Her şeyin faaliyete geçeceği ânın baş döndürücü bir hızda yaklaştığını herkes hissediyordu: Etraftaki moloz yığınları ve açık alanlar yüzünden bina her açıdan tamamlanmamış görünse de inşaat yakın zamanda bitebilirdi. Dışarı çıkarırken Elida Gramajo'nun aklından da aynısı geçmekteydi. Olan bitenin pek farkında olmayan daire sahiplerinin aklıysa başka yerdeydi. Yine de, işçilerin iz bırakmadan, ses çıkarmadan patlayan sabun köpükleri gibi havaya karıştığını gözden kaçırmamışlardı. Elektrikçiler saat tam birde çalışmayı kesip gitmişlerdi. Tello bir süre ustabaşıyla lafladı, sonra beraber planları gözden geçirmeye koyuldular ve on beş dakika kadar bu işle meşgul oldu-

lar. Elektrik aksamı çabucak döşenebilirdi, prizleri vesaire takmak da yarım günde biterdi. Mor elbiseli kadının anne babası oyun salonuyla havuzu görmek için çocuklarla beraber en üst kata çıktılar; havuzun açık mavi mozaikleri halihazırda döşenmişti. Sıska mı sıska, hırpani giyimli bir kadın, gelecekte en üst kattaki kapıcı dairesinin avlusu olacak alanda bir ipe çamaşır asmaktaydı. İsmi Elisa Vicuña'ydı ve bekçinin karısıydı. Ziyaretçiler bakışlarını biraz daha kaldırınca, binayı taçlandıran su tankıyla bütün dairelerin televizyonlarını besleyecek koca uydu anteninin tuhaf ve çarpık hatlarını gördüler. Antenin dibindeki, kuşların konmaya cüret edemediği keskin kenarlı madenî çıtada çırılçıplak üç adam oturmaktaydı, yüzlerini öğle güneşine döndürmüşlerdi; elbette kimse onları görmedi. Üçüncü katta, Pagalday'lar uzun dikdörtgen şeklindeki bir dosyanın sayfalarını çevirirken bir yandan da Sacristán Olmedo'nun açıklamalarını dinliyorlardı. Çocuklar da fikirlerini ifade etmek istiyorlardı. Ancak çocukların asıl istedikleri balkonlardan aşağı bakmaktı: Nasıl evlerden geldikleri fark etmiyordu, yükseklik farklarını eğlenceli buluyorlardı; bir üçüncü kattan başka bir üçüncü kata taşınıyor olsalar bile farkı hissediyorlardı. Aşağı bakınca gördükleri farklıydı. Akıllarına buldukları yere dair tuhaf, hatta mantıksız fikirler geliyordu. Sonra yine zeminleri henüz betondan ibaret boş odalarda koşuşturuyorlardı. Güneş ışığı en kuytu köşelere kadar ulaşıyordu. Sanki herkes belli yüksekliklerde bölmelere ayrılmış çayırların üstündeydi. Félix Tello, ayrılmaya hazırlanan ailelerden birine yeni yıl kutlaşmalarının ardından “yeni evlerinde mutlu olacaklarına emin olduğunu” söylediğinde haklıydı.

Daire sahiplerinin aklındaki mutluluk fikriyse başkaydı; inşaatın ağır ilerlemesinden doğan gecikme onları halihazırda mutlu etmekteydi. İşlerin belirtildiği gibi sü-

ratle çözüleceğine inanmıyorlardı. Her şeyin biraz aksayacağını düşünmeyi yeğliyorlardı; bir sene önce, kendilerini mülk sahibine dönüştüren ilk taksiti ödediklerinden beri böyle olmuştu. Niye şimdi değişecekti ki? Sırf yıl sonu geldi diye mi? Bir değişikliğin söz konusu olduğunu tabii ki biliyorlardı, ama bu değişiklik son anda, tüm ara zamanların ötesinde gerçekleşecekti. Ne bugün ne yarın ne de önceden belirlenecek başka bir günde olacaktı bu. Tıpkı algı spektrumunda olduğu gibi, olaylar spektrumunda da bir eşik söz konusudur. Fakat hep aynı yerde duran, yeri değişmeyen bir eşiktir bu. Daire sahipleri yılın bütününe bakıyorlardı, sonuna değil. Haklı olduklarını söylemeye gerek bile yok, her şeye ve herkese rağmen, aklın yolu bir olmasına rağmen haklıydılar.

Yılın bütünüyle, içinde buldukları ânın birleşmesi de tıpkı binanın mülkiyeti gibiydi. Anlaşma gereği herkes sadece dairesinin ve beraberinde gelen otoparkla sandık odasının sahibiydi, tek satabilecekleri buydu. Ama bir yandan da bütün binanın sahibiydiler. Kat mülkiyeti böyle bir şeydir.

Moloz konteynerinin sokak tarafındaki yüksek kenarında, elinde boş bir kovayla, Juan José Martínez adlı genç inşaat işçisi hiç kıılmıdamadan dikilmekteydi. Sokağın köşesindeki bir şey dikkatini çekmişti. Köşenin de kendisinin de özel bir yanı yoktu. Kimsenin ikinci kez bakmayacağı, alelade biriydi. Geçen insanların bazıları ona bakıyordu, ama sadece konteynerin tepesinde kıılmıdamadan köşeyi izleyerek dikildiği, başkalarının olmadığı bir noktada çocukça bir şevkle (çok gençti) dengede durmayı başardığı için. Tek dikkat çekici yanı bu hareketsizlikten ileri geliyordu, anlık da olsa çalışan insanlarda rastlanmayan bir durumdu. Hareket kavramını tümünden durdurmak gibi bir şeydi, ama durmuş da sayılmazdı, çünkü o saniyelerde de yevmiye kazanmayı sürdürü-

yordu. Ünlü bir heykeltıraş tarafından yapılmış bir heykel de kıymetsizliğine rağmen değerini sürekli artırır. Heykel gibi dikilen işçi de her şeyin anlamsızlığının bir kanıtıydı. Tıpkı ötedeki bir şeyi izleyen kendisi gibi dalgınca ona bakanlar, gelecekteki dalgınlık anları için malzeme topladıklarını, vaatlerle dolu bir ebediyete dair şairane bir duruşla karşı karşıya olduklarını biliyorlardı.

“En fenası da yalan söylüyorlar,” demektedir Félix Tello tam bu anda, dudaklarında kaygılandığını yalanlayan koca bir gülümsemeyle. Mimarın sözleri büyük ilgiyle karşılandı. Bir başkasının yalan söylediğinden bahsedildiğinde böyle ilgi gösterilmesi gayet alışılmış bir şeydi. Mimarın kastettiği kişiler inşaat işçileri, dolayısıyla da genel anlamda proleter sınıftı. Yalan üstüne yalan söylüyorlardı. Doğruyu söylediklerinde bile böyleydi. Başlar onaylar anlamda şevkle inip kalktı. Félix Tello orta sınıftan gelme bir mimardı. Kariyerinde belli bir noktadan itibaren, sadece aralarında büyük mesafe bulunan iki toplumsal sınıfla haşırneşir olmaya başlamıştı: Şık binalardan daireler satın alan olağanüstü zenginler ve bu binaları inşa eden zavallı mı zavallı işçiler. Tello iki sınıfın birçok yönden benzeştiğini keşfetmişti, bilhassa da para meselelerinde nezaketi tamamen kenara bırakmaları konusunda. Bu açıdan tıpatıp aynıydılar. Çok fakir insanlar da, çok zenginler de, büyük bir doğallıkla karşılarından olabildiğince faydalanmaya çalışıyorlardı. Orta sınıfa özgü vicdan halleri, ki kendisi de o sınıftan olduğundan iyi bilirdi, alınabilecek en yüksek miktarla talep edilen arasında biraz pay bırakmak, görünmez nezaket “tampon”u onlara yabancıydı. Hem de tamamen. Akıllarına bile gelmiyordu. Uzun süredir iki grupta da haşırneşir ve hem zeki hem uyumlu olduğundan makul bir randımanla iş görmeyi öğrenmişti. Aralarında kurdukları kusursuz kapıyı kendi yararına kullanıyordu. Tek amacı

cebini iyice doldurup huzur içinde yaşamaktı. Tek şaşır-
dığıysa, bu insanlara müşterek doğruları hatırlattığında,
iki tarafın da kapıldığı samimi şaşkınlıktı. Tıpkı en sevdi-
ği roman *Meyhane*'deki gibi; kitabın kahramanı Gervaise,
Goujet ailesine olan borcunu ödemeyi bırakıyordu:
“Sonraki aydan itibaren onlara tek bir kuruş bile ödeme-
miş.” Hatta çok geçmeden yaptığı işler için onlardan
para istemeye başlamıştı. Burjuva okur için ne sert bir
darbe! Bu iyi kalpli, dürüst, çalışkan kadın borcunu nasıl
olur da ödemez? Ne olmuş yani? Hem ahlaki zorunlu-
luktan başka bir sebep yokken neden ödeyecekmiş ki?
Peki ya nezaket kuralları? Hayır, onlara zerre aldırma-
ydı, çünkü fakirdi, kocası ayyaşın tekiydi, vesaire. Ne bü-
yük bir dâhiydi şu Zola! (Tello ise, ellerini kavuşturup
gözünü göğe dikerek içinden söylediği bu ifadeyle bera-
ber, “Bu benim bile aklıma gelmezdi,” dercesine, isteme-
den de olsa itiraf ediyordu ki kendisi topal çamaşırçı gü-
zelinin davranışı karşısında yaygara koparanlardan elli
bin kat daha burjuvaydı.)

Daireleri satın alan evli çiftlerin –en genç ve en yaş-
lı çiftlerinki hariç– ikinci evlilikleriydi, yani kalıcıydı. Bu
yüzden senelerce oturmak üzere rahat ve nezih evler
satın almışlardı; Tello'nunki çocuklu ailelere uygun, ger-
çekçi bir yaklaşımdı. Piyasaya da uygundu tabii.

Büyük bir dikkatle onu dinleyen küçük kalabalığın,
müşterek bir mutluluk projesinin parçası olan ikinci ba-
harcıların arasında iki kişi karışmıştı; tenleri kireç tozuyla
kaplı iki çıplak adam. Onlar da adamı dinlemekteydi,
bir yandan da habire gür kahkahalar patlatıyorlardı. Çı-
kardıkları sesler kahkahadan ziyade korkunç ulumaları
andıran, abartılı bağırtilara benziyordu. Duyulmadıkları
ve görülmedikleri için konuşma nazik ve rahat tempo-
suyla devam ediyordu. İki adamsa birbirleriyle rekabet
edercesine seslerini yükseltiyorlardı. İnşaat işçileri gibi

HAYALETLERİN SAATİ HENÜZ GELMEMİŞTİ. ARTIK GÜNÜN YIRMI DÖRT SAATİ BELİRECEKLER MİYDİ? YOKSA BUGÜN YILIN SON GÜNÜ OLDUĞUNDAN ÖZEL BİR DURUM MU SÖZ KONUSUYDU? BELKİ DE YUVARLAK GÖZLERİNİ FAL TAŞI GİBİ AÇMIŞ, BÖN BÖN KENDİSİNİ İZLİYOR OLMALARININ SEBEBİ BUYDU. ONA BİR ŞEY SÖYLEMEK, BİR TEKLİFTE BULUNMAK İSTİYORLARDI SANKİ.

YILIN SON GÜNÜ, KAVURUCU BİR SICAK, BUENOS AIRES'İN FLORES SEMTİNDE İNŞAATI BİR TÜRLÜ TAMAMLANAMAYAN LÜKS BİR APARTMAN. GEÇİCİ OLARAK BİNANIN TEPESİNDE YAŞAYAN ŞİLİLİ BİR AİLE VE APARTMANI MESKEN TUTAN GİZEMLİ HAYALETLER... AİLENİN PATRI ADLI KIZI YENİ YILI AİLESİYLE BERABER Mİ KUTLAMAK İSTEYECEK YOKSA HAYALETLERLE Mİ?

SINIF SAVAŞLARINDAN ANTROPOLOJİYE, CİNSELLİKTEN FELSEFEYE UZANAN HAYALETLER ÖZGÜN BİR CÉSAR AIRA KLASİĞİ.

#latinamerikaedebiyatı #ölüm #yaşam #sınıfçatışması #şili #arjantin #antropoloji

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) | [canyayinlari](#)

roman

ISBN 978-975-07-4780-9

9 789750 747809